

на Тиса и ерѣдния Дунавъ, а мѣстото имъ заели печенегитѣ. Но затова пъкъ българитѣ изгубили веднажъ за винаги владѣнията си въ Панония, дѣто се настанили маджаритѣ.

Като се върнатъ назадъ, Симеонъ потеглилъ неочаквано съ войската си за Византия. При Българофигонтъ (Баба-Ески) било дадено сражение, въ което византийцитѣ били съвършено разбити и повечето отъ тѣхъ загинали. Слѣдъ това Симеонъ потеглилъ направо за Цариградъ. Подъ етѣнитѣ на столицата билъ сключенъ въ 896 год. миръ, споредъ който византийцитѣ се задължили съ клетва, че нѣма да прѣдприематъ нищо въ врѣда на българитѣ; задължили се сжщо да изпращатъ ежегодно богати подарѣци на българския царъ и му отстъпили земята между Сакаръ планина и Черно море, като запазили само за себе си крайбрѣжнитѣ градове. Така щото българската черноморска граница достигнала чакъ до Мидия.

Въпрѣки тоя миръ, Симеонъ започналъ при сгодентъ случай да завзема западнитѣ византийски области, които били населени отъ славяни и сами клонѣли къмъ българската славянска държава. Така той разширилъ безъ война границата си чакъ до Адриатическо море.

Книжнината въ врѣмето на Симеона. — Началото на старобългарската книжнина било поставено у насъ още прѣзъ живота на Бориса, но до широко и пълно развитие тя достигнала въ врѣмето на Симеона, който се здраво заловилъ за духовното повдигане на своята държава. Тогава работили въ книжовното ни поле: епископъ Климентъ, епископъ Константинъ, Иоанъ Екзархъ и презвитеръ Григори.

Климентъ е най-стариятъ български книжовникъ. Той прѣвелъ отъ грѣцки поучения за всичкитѣ празници и описалъ живота и дѣлата на славянскитѣ просвѣтители Кирила и Методия.

Епископъ Константинъ написалъ бесѣди, по една за всѣка недѣля, въ които бесѣди проповѣдва съ горещи и сърдечни думи сѣ едно и сжщо: милосърдие и нравственостъ.